

РЕШЕНИЕ

№ 3539

гр. София, 01.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12514** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и във връзка с чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. Д. Е., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Н., срещу РЕШЕНИЕ №2606 от 08.12.2020г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 9 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, развивайки аргументи, че по отношение на жалбоподателя са изпълнени материалноправните предпоставки за предоставяне на статут. На следващо място, счита, че не са обсъдени всички факти и обстоятелства по случая, а освен това изведените изводи въз основа на обсъдените в акта факти са напълно формални. Излага съображението, че молбата е отхвърлена с бланкетно посочени основания и въз основа на това поддържа твърдение, че в случая липсва надлежно мотивиране на административния акт, което, от своя страна, води до неговата незаконосъобразност и е основание за отмяната му по чл. 146 от АПК. Оспорват се направените от административния орган изводи касателно актуалната обстановка в Н., като се излагат аргументи в смисъл, че те противоречат на методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището към Европейската комисия, изискваща

събиране и анализ на доказателства от повече от един източник, какъвто не е направен в настоящия случай предвид това, че справка е изготвена от ДАБ и в нея не се сочат източниците на информация. С оглед изложеното - моли съда да отмени обжалваното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от Ч., лично упълномощена от него. Представяван е и от адв. В., преупълномощена от адв. М. – процесуален представител, назначен по Закона за правната помощ, който представя писмени бележки. Моли да бъде отменено решението на заместник-председателя на ДАБ и преписката да бъде върната с указания по тълкуването и прилагането на закона. Излагат се допълнителни доводи, че жалбоподателят е християнин и има реални опасения от преследване на територията на Н., тъй като организацията „Б. Х.“ цели да наложи исляма.

Ответникът се представлява от юрк. П., който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Позовава се на чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, излагайки доводи, че организацията „Б. Х.“ е ограничена в северните и северозападните части на Н., а в останалата част на страната не съществува риск за живота на гражданите.

Представителят на СГП – прокурор Д., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд С. град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред ответника е образувано по молба вх.№РД09-1080 от 13.08.2020г. на РПЦ – С. до председателя на ДАБ при МС от М. Д. Е. /на л.81/, от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], окр. М., щат Б., Н., гражданин на Н., игбо /ибо/ по народност, християнин католик, семейно положение неженен. Личните данни са установени въз основа на представен от чужденеца задграничен нигерийски паспорт. Молителят е представил още удостоверение от Министерство на образованието и науката на Република България, студентска книжка, студентска лична карта и служебна бележка, издадени от Софийски университет „Св. К. О.“.

На молителя е извършена регистрация по чл. 61а от ЗУБ, като е съставен регистрационен лист /на л.78/и е уведомен за предстоящата процедура по разглеждане на молбата му на разбираем за него английски език, видно от положен от същия подпис. На същата дата -13.08.2020г. е връчена на чужденеца покана за провеждане на интервю, като е указано, че неявяването се счита за неспазване на съществено задължение в производството и е основание за спирането му.

Интервюто е проведено на 15.09.2020г. в присъствието на молителя и преводач от разбираем за него английски език, за което е съставен протокол, подписан от участвалите лица.

В депозираната пред ДАБ молба за получаване на закрила и в хода на интервюто М. Д. Е. е заявил, че е напуснал страната си на произход –Н., на 12.10.2018г. легално със самолет от А. –И. –С., като е пристигнал в България легално на следващия ден -13.10.2018г. Посочва, че е роден и живял през целия си живот в [населено място], окр. М., щат Б., Н., а причината да замине е, че бил приет за студент в Софийски университет „Св. К. О.“ по специалността „Компютърни науки“ след онлайн кандидатстване. Получил българска виза „D“ за дългосрочно пребиваване, въз основа на която след пристигане в РБ му било предоставено разрешение за продължително пребиваване.

Мотивира молбата си за закрила със смъртта на родителите и сестра си, които по негови данни загинали при бомбена атака на групировката „Б. Х.“ в [населено място], както и с опасенията за неговия живот, свързани с терористичните действия на тази организация. На зададен въпрос от интервюиращия орган чужденецът заявява, че научил за смъртта на роднините си от телефонен разговор с негов приятел приблизително през месец декември 2018г. – месец януари 2019г., случила се около седмица преди това. Съобщава, че не знае подробности около смъртта на роднините си, но при атентата са загинали и множество други хора. Посочва, че групировката „Б. Х.“ съществува от 2009г. и оттогава извършва нападения в щата Б., като в случаите, когато е имало нападения в [населено място], със семейството му са бягали в [населено място] или други райони в северната част на Н.. Молителят заявява, че не е имал персонален контакт с въоръжени организации или лични проблеми с някого в Н., не е получавал заплахи и не му е оказвано насилие. Твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил арестуван, съден или осъждан. Сочи, че не е членувал в политически партии или организации. Съобщава, че не желае да се завърне в Н. по причина, че се страхува да не загине в резултат на терористичната дейност на организацията „Б. Х.“.

В молбата за закрила пред ДАБ заявява, че до смъртта на родителите си те са го подкрепяли финансово, а след това се е наложило да си намери работа – първо във ФК „В.“, [населено място], където бил футболист за 6 месеца, след това във ФК „Б.“, което довело до пропускане на занятия в университета. След което започнал работа в кафене в Б., където в продължения на 2 месеца чистел срещу храна, тъй като от последния футболен клуб спрели да му плащат. След това от университета прекъснали правата му. Едва тогава подал молба за закрила поради отказ да бъде подновена личната му карта на чужденец.

С оглед на изложеното е прието от ответника, че спрямо лицето няма осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ, поради което искането му за предоставяне на бежански статут е било отхвърлено като неоснователно. Мотивирал се е, че не са направени твърдения за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ и по посочените в чл. 8, ал. 1 ЗУБ причини –раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Изложил е аргумент, че статут на бежанец се предоставя на лично основание при наличие на някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, каквито обстоятелства не се твърдят от молителя в настоящия случай. Направен е анализ относно наличието на основания за приложение на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, съгласно който опасенията от преследване може да се основават на събития, настъпили, след като чужденецът е напуснал държавата си по произход. В тази връзка са изложени мотиви, че смъртта на роднините му е била в резултат на спорадично бомбено нападение, при която са загинали и други хора, и не попада в хипотезата на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, тъй като обстановката в страната по произход на молителя сама по себе си не е основание за предоставяне на статут на бежанец. Освен това, макар групировката „Б. Х.“ да съществува от 2009г. и да извършва нападения в щат Б., където е живял молителят, същият твърди, че никога не е имал лични проблеми, не е бил подложен на преследване или тежки посегателства по смисъла на закона, както и не е налице бъдещ риск от такива. Не са налице и данни за дискриминационни или други неблагоприятни мерки спрямо него, водещи до риск от преследване.

В частта относно поискания хуманитарен статут – също е прието, че молбата е

неоснователна. Органът е изложил мотиви, че жалбоподателят не е посочил релевантни твърдения по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. С оглед приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ решаващият орган е съобразил актуалната информация от справка за Н. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ - МС и е обсъдил обстоятелствата, че в определени райони на Н., макар да продължава дейността на групировката „Б. Х.“ и „Ислямска държава в З. А.“, инцидентите са локализиращи в североизточната част на Н., поради което в страната не е наличен вътрешен или международен конфликт. Ответникът се е позовал на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който „хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там“, позовавайки се на това, че молителят не може да даде обяснение защо не желае да се засели в друга част на Н., е направен извод, че за последния съществува реална възможност да продължи да живее в страната си по произход, без това да създава риск за неговия живот. Поради изложеното и липсата на предпоставките на чл. 9, ал. 3 от ЗУБ е направен извод, че молбата за получаване на хуманитарен статут е неоснователна.

Решението е връчено на молителя на 15.12.2020г., след което е оспорено пред Административен съд София-град с жалба от 21.12.2020г., подадена чрез административния орган.

В съдебното производство е представена административната преписка и се ангажират писмени доказателства – справка от електронни медии и 2 броя справки за Н. от електронната страница на Министерство на външните работи на Република България. **ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:**

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по съществото ѝ.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

На първо място, с оглед проверката за законосъобразност на всички посочени в чл. 146 АПК основания съгласно чл. 168, ал. 1-3 АПК, СЪДЪТ намира, че оспорваният индивидуален административен е издаден от компетентен орган на основание чл. 48, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 52 от ЗУБ – заместник-председателя на ДАБ, въз основа на Заповед №РД05 -392/30.06.2020г. на председателя на ДАБ при МС /л.16/, с която последният е делегирал на заместник-председателя Д. И. правомощията си да предоставя, отказва и прекратява международна закрила в Република България, считано от 01.07.2020г.

На следващо място, при издаване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила, разписани в ЗУБ, процесуалните действия по регистриране на чужденеца и разглеждане на молбата му са извършени в срок, като не са нарушени процесуалните му права за участие в производството по издаване на акта, включително са му разяснени правата и му е осигурен преводач на разбираем за него език. Неоснователни са доводите, релевиращи с жалбата за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изразяващи се в липса на мотиви или формално изложени такива във връзка със заявените от молителя основания за страх от преследване. Видно от обстоятелствената част на оспорваното решение органът е преценил всички изложени от молителя данни в светлината на

тяхната относимост към основанията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут, като в тях е намерило място и конкретно посоченото от жалбоподателя обстоятелство, свързано със смъртта на родителите му, което обосновано е преценено от органа като недостатъчно, за да се направи извод за наличие в страната на безогледно насилие. На следващо място, необосновани са доводите в жалбата за анализ на актуалната обстановка в страната в противоречие с методологията на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището. От представените справки, както в административното производство по издаване на оспорвания акт, така и в съдебното, се установява, че са използвани различни източници на информация, които са цитирани под черта, поради което е неоснователно възражението, че справка е изготвена против установената методология.

Решението е издадено в писмена форма, като е мотивирано от фактическа и от правна страна съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

По изложените съображения не се установяват основания за отмяна на акта по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно приложението на материалния закон решаващият орган се е мотивирал с липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 и ал. 6 от ЗУБ, за да обоснове отказ за предоставяне на жалбоподателя М. Д. Е. на статут на бежанец. Този извод е правилен и обоснован. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ „статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Съгласно ал. 4 на чл. 8 от ЗУБ. „преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост“. Действията, в които се изразява правнорелевантното преследване, са дефинирани в ал. 5, като включват: 1. физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; 2. правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; 3. наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; 4. отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; 5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; 6. действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В тази връзка следва да се посочи, че чужденецът е напуснал страната си по произход легално със задграничен паспорт, след като е кандидатствал и е бил приет за студент в Софийския университет „Св. К. О.“. Изрично заявява, че не е имал лични проблеми в страната си по произход нито с официалните власти, нито с терористични или паравоенни групировки, не е бил арестуван, съден или осъждан. Твърди, че не е членувал в политически партии или организации, не е служил във войски – официални или неофициални. В., жалбоподателят не излага каквито и да е данни за осъществено спрямо него посегателство или нарушаване на основните му права. Не съобщава и за наличие спрямо него на признаци, по които е вероятно същият да бъде

дискриминиран или да бъде обект на преследване, както са посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. По време на интервюто на поставен въпрос е отговорил, че е християнин католик, но не твърди да е бил подложен на посегателства или да има реални опасения от такива по този признак. Едва в съдебно заседание пълномощникът му навежда този довод за уважаване на жалбата. С оглед на това следва да се посочи, че опасенията от преследване следва да са индивидуални, а не спрямо всички членове на определена група от хора, обединени по някой от посочените признаци на раса, религия, политическо мнение или принадлежност към определена група. За да се уважи молбата за предоставяне на статут на бежанец на това основание, следва да се установи освен принадлежността на лицето към група по посочените признаци, още основателен страх от преследване, насочено конкретно към това лице, и накрая да се установи връзка между преследването и причината за това, визирана в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В настоящия случай не се установяват две от предпоставките за уважаване на молбата, а именно липсва основателен страх от преследване по отношение на жалбоподателя по причина на изповядваната от него религия, който в производството пред интервюиращия орган въобще не споменава, че се чувства застрашен поради религиозната си принадлежност. Напротив, същият заявява, че в родния му град и щата Б. е имало нападения от членове на „Б. Х.“, които използвали огнестрелно оръжие и бомби, „просто така – да тероризират хората“, както се е изразил молителят. Следователно, не може да се приеме, че тези нападения са извършвани с оглед личността на конкретни индивиди или особеностите на определена група от хора, която може да бъде отнесена към някой от признаците по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Освен това, както става ясно от бежанската история на М. Д. Е., последният е напуснал страната си по произход с цел обучение, след като е приет за студент в Софийски университет „Св. К. О.“. Това обуславя извод, че причините за миграция не са свързани със страх от посегателства върху личността му, а имат личен и икономически характер, както правилно е посочил административният орган. Индиция за това е и обстоятелството, че чужденецът е подал молба за закрила едва след като са прекъснати студентските му права като от пристигането му в България са изминали почти две години, през който период е имал достатъчно време да подаде молба за закрила, ако действително се е страхувал за живота и здравето си и поради това не желае да се завърне в страната си по произход. Относно заявеното основателно опасение за живота и здравето на молителя във връзка със смъртта на семейството му в бомбена атака,

организирана от групировката „Б. Х.“, и с оглед приложението на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ, СЪДЪТ споделя изложените от решаващия орган съображения. Те се подкрепят и от споделените от чужденеца данни относно дейността на организацията, и от представената справка за актуалната обстановка в страната, съгласно които групировката „Б. Х.“ оперира и извършва нападения, отвличания и други посегателства в североизточната и северозападната част на Н.. Видно от представените справки, едната, приложена към административната преписка, от 19.10.2020г., а другата -приобщената в съдебното производство и актуална към 27.01.2021г., нападенията на организацията са насочени най-вече към международни представители, официалните войски и на полов признак към млади жени. Отражено е, че през 2021г. са извършени отвличания и убийства, за които „Б. Х.“ поема отговорност, като същите са отново в северните щати К. и Б..

От представената справка се установява, че в южния щат Е., където се намира и родния град на М. Д. Е. – Нара, обстановката е спокойна. Главен търговски център в щата е [населено място], който се е превърнал в транспортен и пазарен център. В него е концентрирано производството на традиционни за страната култури – ямс, сорго, просо, ориз, маниока, ядки от ши, сусамово масло, фъстъци, соя и памук. Там функционира и нефтопровод от рафинерията близо до П. Х.. В града са ситуирани учебни заведения. Сочи се, че на територията на целия щат Е. през 2020г. са регистрирани 14 по-сериозни инцидента с общо три жертви. С оглед на това настоящият съдебен състав споделя извода на административния орган, че са налице предпоставките на чл. 8, ал. 8 от ЗУБ, тъй като в южната част на страната по произход молителят може да се засели без страх от посегателства върху личността му, както и сигурно и законно може да пътува –през летището в А., откъде легално и безпрепятствено е напуснал Н.. В тази връзка следва да се посочи, че [населено място], където М. Д. Е. по негови данни е роден и живял през целия си живот, се намира именно в щата Е., а не в щат Б., както е декларирал същият при регистрацията си и при интервюто. Това според настоящия съдебен състав говори за опит да бъде подкрепена молбата му за статут с несъществуващи обстоятелства, които обаче представляват материалноправно основание за предоставянето му.

Към същия извод навеждат и действията на самия жалбоподател, който не е подал молба за закрила, след като е научил за смъртта на роднините си, въпреки че това по негови твърдения е провокирало силен страх за живота му при евентуално завръщане в страната му по произход. Ако действително е имал основателни опасения за живота си, М. Д. Е. би

следвало да изрази желанието си да получи статут в разумен срок след узнаване на това обстоятелство, а не повече от година и половина след това и най-вече след като е изтекла визата му за пребиваване в Република България. Освен това прави впечатление, че жалбоподателят не помни не само кога се е случило това толкова значимо за него събитие, а и кога му е било съобщено от негов приятел, което от своя страна също свидетелства за това колко се страхува същият да се завърне в родината си.

По отношение на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ: предвид данните, съдържащи се в интервюто на молителя, решаващият орган е приел, че липсват основания да се приеме, че жалбоподателят е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 ЗУБ - като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, или наказание.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съгласно чл. 9, ал. 2 субекти, извършващи тежки посегателства по ал. 1, могат да бъдат: 1. държавата; 2. партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; 3. недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в т. 1 и 2, включително международни организации, не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства. В тази връзка, както вече беше посочено, самият жалбоподател твърди, че не е имал проблеми с официалните власти, не е бил задържан, съден или осъждан, не твърди също така спрямо него да е оказвано насилие. Наред с това, изрично споделя, че лично не е имал контакти с групировката „Б. Х.“. Кандидатът не твърди и спрямо него не се установява опасност от актове на насилие по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. СЪДЪТ намира, че липсват индивидуално обусловени факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му, ако се върне в страната си по

произход.

Сама по себе си ситуацията в Н. не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, ако историята на чужденеца не съдържа такива данни, въз основа на които да се направи заключение, че при завръщането си би бил подложен на сериозен риск от преследване или на тежки посегателства върху живота или личността му. Следователно, правилно административният орган е изследвал наличието на основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ в светлината на тълкуването, дадено в решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 М. Е., N. Е. срещу S. van J. на член 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО, съгласно което използваните изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, абсолютно идентични на тези, посочени в Закона за убежището и бежанците, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство – по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ - термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска

ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила.

По делото не са представени доказателства, че към настоящия момент ситуацията в Н. достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи. Макар в определени райони на страната да съществува напрежение между групировката „Б. Х.“ и официалната власт, в страната не е наличен вътрешен или международен конфликт. Отделните актове на насилие от страна на „Б. Х.“ не могат да бъдат окачествени като вътрешен конфликт. Тези обстоятелства се потвърждават от представената в хода на съдебното производство справка за актуалната обстановка в Н., от която е видно, че организацията извършва отделни нападения, но не контролира нито цялата, нито дори част от територията на страната, като в същото време официалните власти противодействат на дейността ѝ. В същото време ситуацията не може да се характеризира като вътрешен въоръжен конфликт поради това, че въоръжените акции на военните сили на Н. нямат масов характер, а представляват отделни актове със спорадичен характер. Видно е от представената актуална справка, че цялостната оценка за ситуацията на територията на Н. не може да бъде определена като отговаряща на съществуването на въоръжен вътрешен конфликт **с оглед тълкуването,**

дадено с Решение от 30.01.2014г. по Дело С-285/12 — „когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт“. В посоченото решение е прието, че „констатацията за съществуването на въоръжен конфликт по смисъла на Директивата не трябва да бъде обусловена от определено равнище на организираност на наличните въоръжени сили или от особена продължителност на конфликта, след като са достатъчни сблъсъците между въоръжените сили да породят такава степента на безогледно насилие, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да понесе тежки и лични заплахи срещу своя живот или личност“. В настоящия случай СЪДЪТ намира, че от събраните данни за актуалната обстановка в Н. не може да бъде направен извод, че нивото на насилие е достигнало такава степен, че със самия факт на присъствието

си на територията на страната по произход лицето се излага на риск, още повече че, както беше посочено по-горе, в южната част ситуацията е спокойна и молителят може сигурно и законно да пътува и да се засели там, както много други лица, напуснали северната част на Н. поради сблъсъците с групировката „Б. Х.“. Следователно, установяват се предпоставките на чл. 9, ал. 5 ЗУБ, при които хуманитарен статут може да не бъде предоставен.

Следва да бъде посочено, че не води до друг извод анализът на представените пред съда писмени доказателства от процесуалния представител на жалбоподателя. Едното представлява извлечение от електронна медия, в която се съобщава за отвличането на ученици от „Б. Х.“ в Северозападна Н., което обстоятелство е коментирано и в представената от ответника справка за актуалната обстановка в страната и не съдържа нова или съществена информация, която води до различен извод по приложението на материалния закон. На следващо място, се представят извлечения от интернет страницата на Министерство на външните работи, съгласно които се препоръчва на българските граждани да не пътуват до определени райони на Н., освен при необходимост, поради повишено ниво на риск. Изрично се посочва, че повишеният риск при пътуване се отнася до определени райони на страната, което подкрепя направения извод от ответника, че жалбоподателят може сигурно и безпрепятствено да пътува и да се установи в частите на страната, в които групировката „Б. Х.“ няма присъствие.

По изложените съображения СЪДЪТ споделя мотивите на административния орган и намира направения извод за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 от ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ за правилен и обоснован, като не се установяват основания по чл. 146, т. 1-5 от АПК за отмяна на оспорваното Решение №2606 от 08.12.2020г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, поради което жалбата на М. Д. Е. срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. Д. Е., гражданин на Н., срещу **РЕШЕНИЕ №2606 от 08.12.2020г. на заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците** при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. с чл. 9 от

ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е подлежи на оспорване с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ в 14 дневен срок. Преписи на страните.

СЪДИЯ: